

МИШКИТЪ ПРЕДЪ ЖАБИТЪ

(Приказка отъ В. А. Жуковски¹⁾).

Чуйте мои приятели добри, стара приказка ще ви разправя азъ — за жабитъ и мишките разказъ.

Приказка — лъжа, а пѣсень — минало е, ни казватъ, но тука въ моята приказка и истина има. Моля, прочие, тия отъ васъ, що обичатъ въ празенъ часъ да се смѣятъ и шегуватъ, нека приказката чуютъ, а пъкъ тия, що обичатъ да се мръщатъ и да считатъ всѣка приказка за грѣхъ, да не слушатъ, а да идатъ съ тягостята си да прѣкарватъ у тѣхъ.

Било майско утро велелепно. Квакунъ, двадесетий, царъ отъ знатенъ родъ, на ближното блато владѣтель, отъ своята мокра столица излѣзе съ блѣстяща свита обкръженъ. Съ подскочане стигнаха тѣ крайгорската росна поляна, покрита съ прѣсна трѣвица, отъ слънчеви лъчи обляна. На пѣстри купчинки сѣднаха тамъ и царя имъ царска заповѣдъ даде: отъ неговата стража почетна най-силнитѣ борци да се яватъ и царя съ борби юмручни да веселятъ. Излѣзли борцитѣ... Почнали... И много жаби муцунки мазни за царска угода били разбити. Кикотилъ се царьтъ и дружно слѣдъ него квакала придворната свита.

На пладнѣ слънцето се спрѣло.

Внезапно тамъ отъ храсталакътъ юнакъ искочилъ съ тънички крачка, съ прѣкрасно бѣличко кожухче, съ опашче тъничко и остро катъ стрѣла. Слѣдъ него други четири пъкъ

въ сивички кожуси. И тичешкомъ тѣ стигнали брѣгътъ. Веднага *бѣлото кожухче* носѣтъ си въ блатото тикнало и дѣсно си краче вдигнало, водича почнало да дърпа и сякашъ че за него отъ медъ по-сладко било туй бистро питие. Главицата си често то нагоръ вирило и отъ муцунката му мустаката вода на капки бисерни капала. Напоеничко да насита, съсъ лапички устца си катъ изтрило, то рекло: „Що е похубаво отъ туй, подиръ умората отъ пекъ водича бистра да си пийнешъ! О, чакъ сега разбирамъ азъ, това що е усѣщаль Дарий,

кога вѣвъ бѣгството си той, катъ пилъ вода отъ локва мѣтна, обърналъ се и казалъ: по-вкусно питие неznamъ!“.

Тезъ думи чула жаба тамъ.

Веднага тя съ доносъ доскачала при царя: „Тѣй и тѣй, дойдоха отъ гората петъ нѣкакви си звѣрове, съ мустаци турски, съ уши дълги, опашки остри, лапички като ржички, — тѣ всички до брѣга дойдоха и пиятъ царската вода. Какви сж, отъ кждѣ сж — неизвѣстно!“.

¹⁾ Руски писателъ и поетъ отъ XIX столѣтие.